

padech zákonného osvobození od placení mýta, které spadají pod jiné body § 99 odst. 1 zák. čl. I:1890, nežli ty, jež jsou v oběžníku výslovně vypočteny. Takovým jiným bodem je pak i bod 4, ve kterém je vystavení úředního průkazu (nikoliv tedy vojenského) zvláště předvídáno. Ježto pak st-l nevykázal se úředním průkazem vystaveným od úřadu uvedeného v oběžníku býv. uh. min. obchodu z 12. června 1891 č. 35.329, nýbrž od orgánu vojenského, je jeho námitka, že nebyl vzat zřetel na legitimaci předloženou ve správním procesu, bezdůvodnou, kdyžtě důvodně by se mohl st-l dovolávati osvobození od placení mýta jen tehdy, kdyby se mohl vykázati úředním průkazem úřadu, který k vystavování průkazů je právními předpisy povolán. — — —

Č. 12.349.

Legionáři. — Řízení správní: I. Na řízení o přiznání charakteru legionáře podle zákona č. 462/1919 Sb. se nevztahují předpisy vlád. nař. č. 8/1928 Sb; nelze jich použítí ani analogicky. — II. Není zákonné normy, která by vylučovala obnovu řízení před vojenskými úřady po uplynutí určité lhůty nebo omezovala její přípustnost na určitý důvod.

(Nález z 28. března 1936 č. 11.916/36.)

V ě c: Antonín L. v Kamenném Újezdě u Čes. Budějovic proti rozh. min. nár. obrany z 29. ledna 1934 o obnově řízení a přiznání charakteru legionáře.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Kancelář československých legií výnosem z 25. září 1920 přiznala st-li charakter legionáře ve smyslu zákona č. 462/1919 Sb.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v podstatě, že

1. povoluje z moci úřadu obnovu řízení, ve kterém byl st-li výnosem z 25. září 1920 pravoplatně přiznán charakter legionáře, a v důsledku toho zrušuje tento svůj pravoplatný výnos, prohlašuje zároveň legionářský průkaz vydaný st-li za neplatný, a

2. v obnoveném řízení odpírá st-li nárok na přiznání charakteru legionáře ve smyslu zákona č. 462/1919 Sb.

Stížnost čelí proti oběma těmito judikátním výrokům vytýkajíc jednak jich nezákonnost, jednak vadnost řízení jim předcházejícího.

Tyto nedostatky spatřuje st-l u prvého výroku v tom, že nebylo u něho zákonných podmínek obnovy řízení. Žal. úřad zahájil obnovu řízení zřejmě podle vlád. nař. č. 8/1928 Sb., protože naše správní právo nemá prý jiných ustanovení o obnově řízení než onoho vlád. nařízení a žal. úřad jako úřad ústřední je nepochybně úřadem ve smyslu § 1 cit. vlád. nař., které tudíž platí i pro řízení ve věci st-lově, ale předpoklady jeho (§§ 86—89) nejsou prý u st-le splněny a důvod, o který se nař. rozhodnutí opírá, že totiž bylo zjištěno, že st-lova výpověď, na níž založeno původní přiznání charakteru legionáře, byla křivá, a že vyšly najevo okolnosti při původním řízení st-lcm utajené a zamlčené, ne-

může býti důvodem k obnově z úřední moci podle § 86 odst. 1 č. 1 a § 87 odst. 2 cit. vládního nařízení. Tyto výtky jsou však liché.

Podle čl. 10 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. o organizaci politické správy byla vláda zmocněna, aby vládním nařízením sjednotila a upravila předpisy o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů. Řídící se tímto zmocněním vydala vláda nařízení z 13. ledna 1928 č. 8 Sb. o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řád), které v § 1 odst. 1 stanovilo, že »toto nařízení upravuje s výjimkami v něm stanovenými řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických (státních policejních) úřadů: 1. okresní úřady, státní policejní úřady, v městech se zvláštním statutem magistráty (městské, obecní rady), v městech se zřízeným magistrátem městské notářské úřady, 2. zemské úřady a 3. ústřední úřady.«

Potvrzení o tom, kdo jest legionářem, tedy rozhodnutí o nároku na přiznání charakteru legionáře ve smyslu zákona č. 462/1919 Sb. spadá do oboru působnosti min. nár. obrany — kanceláře československých legií (§ 2 odst. 5 cit. zákona, čl. 6 odst. 1, čl. 8 a 10 prov. nař. č. 151/1920 Sb.) jakožto nejvyššího úřadu vojenského, nikoli však jako ústředního úřadu ve věcech politických (§ 2 posl. věta zákona č. 218/1920 Sb. a § 5 vládního nař. č. 353/1920 Sb. a contrario). Nespadá-li řízení o přiznání charakteru legionáře podle zákona č. 462/1919 Sb. do oboru působnosti úřadů politických, nevztahují se na ně předpisy správního řádu č. 8/1928 Sb. vůbec, a nelze tedy ani min. nár. obrany, třeba bylo úřadem ústředním, považovati za úřad politický ve smyslu § 1 odst. 1 cit. vládního nař. — — — —

Neplatí-li však správní řád pro obnovu řízení o vydání průkazu legionářského z důvodu, že nejde o věc spadající do oboru působnosti úřadů politických, nelze ho z téhož důvodu použiti ani pro obnovené řízení, prováděné v této věci před úřadem vojenským (min. nár. obrany — kanceláří československých legií). Je proto i další výtky stížnosti, vytýkající výroku zmíněnému shora pod č. 2. vadnost proto, že nebylo žal. úřadem dbáno ustanovení §§ 41 až 65 cit. vládního nařízení, že totiž st-1 nebyl vzhledem k ustanovení § 42 uvědoměn o zahájení řízení a nebyla mu tak poskytnuta příležitost, aby uplatňoval svá práva a své zájmy, a že ve smyslu § 48 nebyla mu dána vědomost o výsledku provedených důkazů, aby se o nich vyjádřil, stejně bezdůvodnou.

Stížnost jde však ještě dále a namítá i pro případ, že by úřad nebyl povinen řídit se předpisy vládního nař. č. 8/1928 Sb., že měl předpisů těch použiti aspoň analogicky a že by pak výtky shora zmíněné byly důvodnými. Ostatně odpovídají prý předpisy onoho vládního nařízení dosavadní praxi a judikatuře nss a bylo by tedy možno žal. úřadu vytknouti aspoň jako vadu porušení zásady slyšení strany, i kdyby nebylo konkrétních předpisů správního řádu. Ani těmto výtkám nemohl nss dáti za pravdu.

O tom, jaké jsou podmínky pro povolení obnovy řízení z moci úřadu, není v administrativním řízení — jak nesporno — všeobecných ustanovení. Pro analogické použití správního řádu č. 8/1928 Sb. i na řízení ve věcech spadajících do oboru působnosti úřadů vojenských, speciálně v řízení o nároku na přiznání charakteru legionáře a vydání pří-

slušného průkazu, nedostává se zákonného podkladu. Z povahy obnovy řízení jakožto výjimečného právního prostředku, majícího umožnit opravu skutkového zjištění a na něm spočívajícího rozhodnutí, nabývšího právní moci, a ze všeobecných zásad správního řízení, jak došly výrazu v konstantní judikatuře nss (srov. Boh. A 4006/24, 4122/24, 4210/24, 7300/28, 7936/29, 9596/32) vyplývá, že podmínkou obnovy řízení z moci úřadu jest:

a) že po právní moci rozhodnutí vyšly najevo nové skutečnosti nebo průvody, které v dřívějším řízení nebyly úřadu bez jeho viny známy nebo nemohly jím býti použity, a

b) že tyto nové skutečnosti jsou takové váhy, že by jich použití v dřívějším řízení bylo přivodilo v podstatě jiné věcné rozhodnutí.

Že by tyto podmínky v daném případě nebyly splněny, stížnost sama netvrdí. Někaké časové omezení pro nařízení obnovy z moci úřadu ani z povahy obnovy ani ze všeobecných zásad správního řízení nevyplývá; naopak, jak nss v nálezech Boh. A 1794/22 a 7936/29 (srov. též Boh. A 10.764/33 a contr.) vyslovil, může úřad kdykoli se ukáže, že skutkové předpoklady, na nichž založil své rozhodnutí, nejsou dány, z moci úřadu řízení obnoviti a uznati na základě pravého skutkového stavu. Na názoru v těchto nálezech vysloveném setrvává nss i v daném případě, nemaje důvodu od něho se uchýliti. Není-li tedy žádné zákonné normy, která by nařízení obnovy v řízení před úřady vojenskými vylučovala po uplynutí určité lhůty nebo omezovala její přípustnost na určitý důvod podobně, jak je to stanoveno v § 87 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. pro řízení ve věcech spadajících do oboru působnosti úřadů politických, nelze v postupu žal. úřadu shledati nezákonnost. — — —

Č. 12.350.

Pojišťovací právo: * Ručební povinnost manželky podle § 170 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. je omezena toliko na pojistné samo a nevztahuje se na úroky z prodlení a útraty exekuční.

(Nález z 28. března 1936 č. 12.078/36.)

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Žilině proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 4. srpna 1933 o ručení za pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. Stěžovatelce ukládá se pokuta pro svévoli částkou 1.000 Kč, slovy jeden tisíc korun čsl., kterou jest povinna zaplatiti do chudinského fondu města Žiliny do 14 dnů po doručení tohoto nálezu za následků exekuce.

Důvody: Okr. nem. pojišťovna v Žilině stanovila záručním platebním výměrem z 20. dubna 1933 na základě § 170 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. solidární ručení Anny Ž. v Ploštíně za dlužné pojistné, úroky z prodlení a výlohy exekuční.